

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudců Mgr. Pavla Riedlbaucha a JUDr. Vladimíry Čítkové ve věci

žalobkyně: **Equity Solutions Appraisals s. r. o.**, IČ: 28933362
sídlem Ovocný trh 573/12, 110 00 Praha 1
zastoupena advokátem Mgr. Jakubem Šnajbergem
sídlem Václavské náměstí 807/64, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Sládek & Partners, v. o. s. v likvidaci**, IČO: 26715856
sídlem Karlovo náměstí 2097/10, 120 00 Praha 2
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Šlaufem
sídlem U Kublova 1021/20, 147 00 Praha 4

o zaplacení 27 820 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. srpna 2019, č. j. 29 C 68/2017-196

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku o věci samé (ad I) **potvrzuje**, ve výroku o náhradě nákladů řízení **se mění** tak, že jejich výše činí 38 344,40 Kč, jinak se v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení 3 049,20 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované zaplatit žalobkyni částku ve výši 27 820 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 2 410 Kč od 31. 12. 2013 do zaplacení a z částky 25 410 Kč od 10. 4. 2015 do zaplacení a náklady spojené s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I), zamítl žalobu, již se žalobkyně domáhala zaplacení úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 25 410 Kč od 5. 4. 2014 do 9. 4. 2015 (výrok II) a uložil žalované zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 35 295,20 Kč k rukám jejího advokáta do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III).
2. Rozhodl v řízení, v němž se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 27 820 Kč s příslušenstvím s tvrzením, že požadovaná částka představuje nedoplatek sjednané ceny za žalobkyni pro žalovanou vypracovaný znalecký posudek. V této souvislosti uvedla, že byla oslovena žalovanou s požadavkem na vypracování znaleckého posudku, žalobkyně dne 3. 12. 2013 reagovala zasláním návrhu smlouvy o vypracování znaleckého posudku, s nímž žalovaná po urgenci žalobkyně vyjádřením ze dne 19. 12. 2013 vyslovila souhlas. Mezi účastnicemi byla sjednána odměna žalobkyně za vypracování znaleckého posudku ve výši 42 000 Kč bez DPH s tím, že první část odměny ve výši 21 000 Kč bez DPH bude žalovanou uhrazena po uzavření smlouvy a druhá část odměny k datu předání vypracovaného znaleckého posudku. Žalobkyně tak v souladu se smlouvou vystavila žalované fakturu č. 13419 znějící na částku 25 410 Kč včetně DPH, splatnou ke dni 30. 12. 2013. Ze strany žalované došlo k částečné úhradě, a to v částce 20 000 Kč dne 28. 2. 2014 a následně v částce 3 000 Kč dne 5. 5. 2015. Po předání znaleckého posudku byla vystavena faktura č. 14081 znějící na částku 25 410 Kč včetně DPH, splatnou ke dni 4. 4. 2014. Faktura č. 14081 nebyla ani částečně uhrazena. Úrok z prodlení žalobkyně požadovala ode dne následujícího po splatnosti uvedených faktur.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, přičemž uvedla, že k písemnému uzavření smlouvy účastnicemi nedošlo, došlo k uzavření ústní smlouvy o vypracování posudku, kdy byla sjednána odměna ve výši 43 000 Kč. Žalovaná nespороvala, že došlo k předání znaleckého posudku vypracovaného žalobkyní a jeho předání žalované. Žalovaná uhradila částku 43 000 Kč, a to na základě dokladu ze dne 28. 2. 2014 (znějícího na 20 000 Kč – poznámka odvolacího soudu), kdy je pouze tisková chyba, pokud je uvedena firma Equity Holding a. s. namísto firmy žalobkyně, dne 14. 2. 2014 pak zaplatila 20 000 Kč a rovněž uhradila částku 3 000 Kč (z obranných tvrzení se tak podává, že částku 43 000 Kč uhradila ve třech platbách, dvě znějící na 20 000 Kč a jedna na 3 000 Kč – poznámka odvolacího soudu). Dále žalovaná namítla, že došlo k převodu obchodního závodu, předložila smlouvu o prodeji obchodního závodu ze dne 30. 3. 2016 a uvedla, že informovala veškeré své obchodní partnery, což vyplývá z obchodního věstníku. Žalovaná tak namítla nedostatek své věcné pasivní legitimace, neboť celý obchodní závod přešel ze žalované na Mgr. Ivanu S..
4. Soud I. stupně nejprve uvedl, že žalobkyně i přes jeho výzvu učiněnou postupem dle ust. § 118a odst. 1, odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) neprokázala doručení faktury č. 14081 žalované s výzvou k plnění dříve, než ke dni 8. 4. 2015. Naopak žalovaná i přes jeho výzvu učiněnou postupem dle ust. § 118a odst. 1, odst. 3 o. s. ř. neprokázala jí tvrzené skutečnosti, a to, že došlo k uzavření ústní smlouvy mezi účastnicemi o vypracování znaleckého posudku za dohodnutou cenu 43 000 Kč a že tato částka jí byla zaplacená a skutečnosti, kdy žalobkyně byla požádána (o vyslovení souhlasu s převzetím dluhu Mgr. S. – poznámka odvolacího soudu) a kdy udělila souhlas s převzetím dluhu kupující Mgr. S. za žalovanou, a kdy žalobkyně byla informována žalovanou o prodeji závodu.

5. Soud I. stupně následně po provedeném dokazování shrnul jím zjištěný skutkový stav, přičemž uvedl, že žalobkyně zaslala žalované dne 3. 12. 2013 návrh smlouvy na vypracování znaleckého posudku, žalovaná akceptovala návrh smlouvy emailem ze dne 19. 12. 2013, žalované byl žalobkyní předán znalecký posudek. Ze strany žalované byla za znalecký posudek zaplacená dne 27. 4. 2015 částka 3 000 Kč a dne 14. 2. 2014 částka 20 000 Kč. Zaplacení částky 20 000 Kč společnosti Equity Holding a.s. IČ 10005005 dne 28. 2. 2014, není platbou žalobkyni, když se jedná o odlišné firmy bez jakékoliv spojitosti. Ze strany žalované tak na záloze byla zaplacená částka 23 000 Kč a nebyla zaplacená částka 2 410 Kč a nebyla dále zaplacená 2. část odměny ve výši 21 000 spolu s 21 % DPH, tedy částka 25 410 Kč. Žalované byla doručena výzva k zaplacení doplatku (faktury č. 14081) až emailem ze dne 8. 4. 2015, žalobkyně neprokázala, že by doručila fakturu dříve. Žalovaná dne 30. 3. 2016 převedla svůj obchodní závod na Mgr. S., předmět převodu byl specifikovaný v příloze smlouvy, žalovaná však neprokázala, že předmětem převodu byla rovněž pohledávka žalobkyně za žalovanou, když současně Mgr. S. vyloučila, že by pohledávka byla v rámci prodeje obchodního závodu převedena na její osobu. Žalovaná rovněž neprokázala, že žalobkyně byla informována o prodeji závodu či požádána o souhlas s převzetím dluhu Mgr. S..
6. Po právní stránce soud I. stupně věc posoudil vzhledem k přechodnému ust. § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), podle ust. § 536 a následujících zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“), upravujících náležitosti smlouvy o dílo a povinnost zaplatit cenu díla dohodnutou ve smlouvě nebo určenou způsobem stanoveným ve smlouvě, přičemž uvedl, že mezi účastnicemi (žalobkyní jako zhotovitelem a žalovanou jako objednatelem – poznámka odvolacího soudu) byla dne 19. 12. 2013 uzavřena smlouva o dílo, jejímž předmětem bylo vypracování znaleckého posudku žalobkyní pro žalovanou za dohodnutou cenu ve výši 42 000 Kč spolu s 21 % DPH, kdy uzavření ústní dohody účastnic nebylo prokázáno. Žalovaná (správně žalobkyně – poznámka odvolacího soudu) dílo předala a vzniklo jí tak právo na zaplacení smlouvené ceny za dílo v celkové výši 50 820 Kč, ze strany žalované však byla zaplacená jen částka 23 000 Kč, tudíž žalobkyně má právo na zaplacení doplatku ceny díla ve výši 27 820 Kč. Žalovaná neprokázala zaplacení této částky, obranu žalované spočívající v jejím tvrzení, že zaplatila dne 28. 2. 2014 částku 20 000 Kč (nad částku 23 000 Kč – poznámka odvolacího soudu) soud I. stupně hodnotil jako účelovou, a to vzhledem k tomu, že se jednalo o společnost Equity Holding, a. s., tedy o úplně jinou společnost, než žalobkyně, navíc za situace, kdy žalobkyně s žalovanou spolupracovaly a žalovaná tak musela mít s ohledem na delší dobu trvání spolupráce účastnic povědomí o skutečnosti, že žalobkyně účtovala DPH.
7. K žalovanou namítanému nedostatku její pasivní legitimace odůvodněnému tím, že její závazek přešel na Mgr. S. v souvislosti s koupí závodu dle ust. § 2175 a násl. o. z. soud I. stupně uvedl, že předmětný dluh nemohl na Mgr. S. přejít s poukazem na ust. § 2177 odst. 1 o. z., když výsledkem Mgr. S. bylo prokázáno, že o existenci dluhu nevěděla. Její nevědomosti odpovídá i skutečnost, že sama žalovaná přes výzvu soudu I. stupně neprokázala, že by informovala žalobkyni o prodeji závodu ve smyslu ust. § 2177 odst. 2 o. z. a případně požádala žalobkyni jako věřitele o souhlas s převzetím dluhu Mgr. S..
8. Nárok na úrok z prodlení pak dle soudu I. stupně vyplývá z ust. § 369 odst. 1 obch. zák. a ust. § 517 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, kdy výše úroku z prodlení odpovídá nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích (dále jen „nařízení vlády č. 351/2013 Sb.“).
9. Soud I. stupně proto žalobkyni jí požadovanou částku (jistinu – poznámka odvolacího soudu) přiznal, přičemž úrok z prodlení ve vztahu k částce 2 410 Kč přiznal ode dne následujícího po

splatnosti faktury, když ze strany žalované nebylo sporováno doručení faktury, z částky 25 410 Kč pak úrok z prodlení přiznal ode dne 10. 4. 2015, když žalobkyni bylo prokázáno doručení faktury a výzvy k zaplacení až jejím emailem ze dne 8. 4. 2015, kdy den následující měla žalovaná plnit, pročež do prodlení se dostala od 10. 4. 2015.

10. Částku 1 200 Kč soud I. stupně přiznal s odkazem na ust. § 3 nařízení vlády 351/2013 Sb.
11. O náhradě nákladů řízení účastnic rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy úspěšné žalobkyni přiznal plnou náhradu nákladů ve výši 35 295,20 Kč skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 1 391 Kč a nákladů jejího právního zastoupení za 10 úkonů právní služby po 2 220 Kč, jež soud I. stupně konkretizoval, za 2 úkony právní služby po 1 110 Kč, jež soud I. stupně konkretizoval, paušálních náhrad po 300 Kč za každý z těchto úkonů a 21 % DPH z odměny advokáta žalobkyně a náhrady jejích hotových výdajů.
12. Žalovaná napadla rozsudek soudu I. stupně včasným a přípustným odvoláním.
13. V něm nejprve vyslovila přesvědčení o tom, že pohledávka žalobkyně po ní požadovaná, byla řádně uhrazena. V této souvislosti uvedla, že již ze žaloby vyplývá, že faktura č. 13419 ze dne 19. 12. 2013 byla uhrazena dne 28. 2. 2014 částkou 20 000 Kč a dne 5. 5. 2015 částkou 3 000 Kč. Tyto skutečnosti byly s ohledem na shodná tvrzení účastníků nesporné a nadto byly i potvrzeny výdajovým pokladním dokladem č. VD 1402219, kde je jako účel provedení transakce vyplněno kauce na znalecký posudek ve věci p. M.e. Z žaloby i z dalších vyjádření žalobkyně vyplývá, že zaplacení této faktury není mezi účastnicemi sporné, proto pokud je v tomto účetním dokladu chybně uvedeno, komu byla částka vyplacena, jedná se o písařskou chybu. Současně je nesporné, že příjmový doklad ze dne 14. 2. 2014, který obsahuje stejný účel platby, tedy kauce na znalecký posudek ve věci p. M., byl vystaven jako kauce na 2. část ceny posudku, a tudíž i faktura č. 14081 byla řádně zaplacena. Doklad o této platbě není účastnicemi zpochybňován. Žalovaná nadto vyčetla soudu I. stupně, že v případě, že neměl za prokázané, že žalovanou tvrzená a doložená částka 43 000 Kč byla uhrazena, měl o tomto svém závěru žalovanou ve smyslu ust. § 118a odst. 3 o. s. ř. poučit a vyzvat ji k navržení dalších důkazů.
14. Dále žalovaná argumentovala nedostatkem své pasivní legitimace ve sporu. V této souvislosti uvedla, že účinností smlouvy o prodeji obchodního závodu, ve které bylo úmyslem jak prodávající, tedy žalované, tak i kupující, tedy Mgr. Ivany S., převedení celého závodu, nikoliv jeho části, přešly v souladu s ust. § 2177 odst. 1 o. z. ve spojení s ust. § 556 odst. 1 o. z. na nabyvatelku všechny dluhy, které v tomto okamžiku, tedy dne 6. 4. 2016, k obchodnímu závodu náležely a o kterých nemusela nabyvatelka vědět s naprostou jistotou, ale postačoval pouze rozumný předpoklad jejich existence. V řízení bylo prokázáno, že nabyvatelka o zakázce na vypracování znaleckého posudku věděla. Nabyvatelka byla vzhledem ke své práci na případu seznámena i se skutečností, že byl znalecký posudek zpracován, a tudíž vznikla pohledávka z titulu zaplacení posudku, nicméně byla přesvědčena, že došlo k řádné úhradě. Eviduje-li tak žalobkyně pohledávku za žalovanou, tak sám vznik pohledávky byl a je Mgr. I. S. znám. Žalovaná dále připomněla, že pokud není přesně vymezeno, která součást obchodního závodu nepřechází, dochází k převodu obchodního závodu jako celku, pak je již nadbytečné přikládat přílohu smlouvy o prodeji obchodního závodu. Žalovaná vyslovila přesvědčení, že došlo ke splnění informační povinnosti dle ust. § 2177 odst. 2 o. z., když tato skutečnost byla oznámena všem klientům a obchodním parterům, nadto byl podán návrh na změnu v zápisu v obchodním rejstříku, jehož přílohou byla smlouva o prodeji obchodního závodu. K vědomosti žalobkyně o převodu závodu žalované pak žalovaná uvedla, že vzhledem k tomu, že žalobkyně vypracovávala znalecký posudek k přeměně žalované, a tento posudek byl předán a upravován již po převodu závodu muselo být žalobkyni zřejmé, že došlo k převodu závodu. Žalobkyni byl i poskytnut výpis z

obchodního rejstříku, kde již žalovaná neměla uvedenu jako jednu z činností výkon advokacie. Dalším důkazem prokazujícím skutečnost, že s převodem závodu byla žalovaná (správně žalobkyně – poznámka odvolacího soudu) seznámena, je skutečnost, že v podpisech e-mailů, které byly po převodu závodu žalobkyni zaslány, již nefiguruje žalovaná, ale nabyvatelka. Nadto předmětná informace byla veřejně přístupná i na webových stránkách AK-Sládek (zřejmě tak žalované – poznámka odvolacího soudu). Žalovaná zdůraznila, že může být vzhledem k namítanému neudělení souhlasu žalobkyně nanejvýš ručitelem, avšak dlužnicí, a tedy pasivně legitimovanou ve sporu je nabyvatelka.

15. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek soudu I. stupně a žalobu zamítl, případně aby jej zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
16. Žalobkyně k odvolání žalované při odvolacím jednání uvedla, že jí uváděná platba ve výši 20 000 Kč dne 28. 2. 2014 se vztahuje k příjmovému pokladnímu dokladu z 14. 2. 2014, došlo pravděpodobně k pochybení při zaúčtování této platby, nevztahuje se k výdajovému dokladu ze dne 28. 2. 2014, kdy tento žalobkyně nijak nepotvrdila a nadto zní na zcela jiný subjekt, než žalobkyni. Žalobkyně upozornila na platební morálku žalované, kdy zálohu na odměnu za znalecký posudek měla uhradit do 30. 12. 2013, učinila tak však částečně až v únoru 2014 a rovněž vyslovila přesvědčení o účelovém vytvoření výdajového dokladu ze dne 28. 2. 2014, když se o něm žalobkyně dozvěděla až z obranných tvrzení učiněných v řízení. Žalobkyně poukázala na to, že aktivně žalovanou vyzývala k úhradě své pohledávky a žalovaná se v tomto smyslu nijak nevyjádřila. Žalobkyně navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil.
17. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a ust. § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
18. Odvolací soud uvádí, že soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, ze kterých čerpal správná skutková zjištění, nadto správně vycházel i ze shodných tvrzení účastnic stran předání a převzetí zhotoveného díla (ust. § 120 odst. 3 o. s. ř.) a věc správně právně posoudil se závěrem o neunesení břemene důkazního žalovanou (kdy odvolací soud uvádí, že žalovaná neunesla ani břemeno tvrzení, kdy její obranná tvrzení zůstala jen v obecné rovině) přes výzvu soudu I. stupně učiněnou postupem dle ust. § 118a odst. 1, odst. 3 o. s. ř., a to, že došlo k uzavření ústní smlouvy mezi účastnicemi o vypracování znaleckého posudku za dohodnutou cenu 43 000 Kč, že a kdy žalobkyně byla požádána o vyslovení souhlasu s převzetím dluhu Mgr. S. a že a kdy žalobkyně udělila souhlas s převzetím dluhu kupující Mgr. S. za žalovanou, a konečně že a kdy žalobkyně byla informována žalovanou o prodeji závodu. Pak je závěr soudu I. stupně stran uzavření smlouvy o dílo ze dne 19. 12. 2013, jejímž předmětem bylo vypracování znaleckého posudku žalobkyni pro žalovanou za dohodnutou cenu v celkové výši 50 820 Kč, stran řádného předání díla žalobkyni a jeho převzetí žalovanou a vznik práva žalobkyně na zaplacení smlouvené ceny za dílo v celkové výši 50 820 Kč správným. Odvolací soud vycházejí ze skutkových zjištění učiněných soudem I. stupně a za situace neunesení břemene tvrzení a důkazního žalovanou dále uvádí, že je tak stejně správným závěr soudu I. stupně stran pasivní legitimace žalované, když nabyvatelka závodu o existenci dluhu nevěděla a jen z toho, že měla povědomí o případu, pro jehož účel byl předmět díla zpracován, nelze vyvodit rozumný předpoklad existence dluhu žalované, tedy, že žalovaná dohodnutou cenu díla neuhradila. Logicky pak soud I. stupně tento závěr opřel i o jím učiněné zjištění, opět za situace neunesení břemene důkazního (ale i tvrzení) ze strany žalované, kdy ta neprokázala a ani netvrdila, jakým konkrétním způsobem a kdy žalobkyni informovala o prodeji závodu a že by žalobkyni požádala o souhlas s převzetím dluhu nabyvatelkou. V této souvislosti (stran tvrzení žalované, z nichž dovozovala nedostatek své pasivní legitimace) odvolací soud uzavírá, že podle ust. § 101 a ust. § 120 o. s. ř. je účastník povinen tvrdit pro

rozhodnutí významné skutečnosti a k prokázání svých tvrzení označit důkazy. Oprávněnost tvrzení musí být postavena na jisto, nestačí připuštění možnosti či úvahy o pravděpodobnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 2. 2008, sp. zn. 21 Cdo 1508/2007).

19. Soud I. stupně za situace dovozené pasivní legitimace žalované ve sporu se tak správně zabýval jejím tvrzením o zaplacení částky 43 000 Kč na cenu díla (jakkoliv dovodil cenu díla vyšší, než žalovanou tvrzenou). Odvolací soud vycházejí ze skutkových zjištění učiněných soudem I. stupně se s ním shoduje v jeho závěru, že žalovaná neprokázala zaplacení uvedené částky, jakkoliv byla i zde soudem vyzvána postupem dle ust. § 118a odst. 1, odst. 3 o. s. ř. a poučena o následcích nesplnění výzvy (je tak nerelevantní její odvolací námitka, že nebyla soudem I. stupně vyzvána a poučena). Mezi účastnicemi byly nesporné dvě platby, a to ve výši 20 000 Kč a 3 000 Kč. Žalovaná k prokázání svého tvrzení, že na úhradu ceny díla uhradila celkem 43 000 Kč (platba 20 000 Kč, platba 20 000 Kč a platba 3 000 Kč) předložila příjmový pokladní doklad žalobkyně ze dne 14. 2. 2014 znějící na částku 20 000 Kč, výdajový doklad žalované ze dne 27. 4. 2015 znějící na částku 3 000 Kč, přičemž přijetí této částky bylo na uvedeném dokladu potvrzeno žalobkyní, a výdajový doklad žalované ze dne 28. 2. 2014 znějící na částku 20 000 Kč, přijetí této částky však na uvedeném dokladu potvrzeno žalobkyní nebylo. Žalovaná tak prokázala úhradu částky 23 000 Kč, což koresponduje s žalobními tvrzeními a nikoliv ještě další částky 20 000 Kč. Jen z žalobního tvrzení, že žalovaná uhradila dne 28. 2. 2014 částku 20 000 Kč nelze dovodit, že by se jednalo o další částku 20 000 Kč odlišnou od částky 20 000 Kč, na niž zněl příjmový pokladní doklad žalobkyně ze dne 14. 2. 2014, neboť součástí žalobních tvrzení je i platba částky 3 000 Kč dne 5. 5. 2015, jakkoliv výdajový doklad žalované znějící na částku 3 000 Kč je datován dne 27. 4. 2015, přičemž přijetí této částky bylo na uvedeném dokladu potvrzeno žalobkyní. Je tak zjevné, že žalobní tvrzení stran plateb částky 20 000 Kč a částky 3 000 Kč neodpovídají dnům jejich skutečné úhrady, ale jejich zaúčtování žalobkyní, ke kterému v obou případech došlo se zpožděním. Odvolací soud uzavírá, že žalované se nepodařilo prokázat úhradu další částky 20 000 Kč, přičemž i zde platí, že pouhá možnost či připuštění jakékoliv pravděpodobnosti nepostačí, účastník je povinen nejen tvrdit pro rozhodnutí významné skutečnosti (žalovaná v tomto směru konkrétně tvrdila úhradu další částky 20 000 Kč dne 28. 2. 2014), ale i tyto prokázat (žalovaná výdajovým pokladním dokladem ze dne 28. 2. 2014 své tvrzení neprokázala, jakkoliv k prokázání svého tvrzení byla vyzvána a bylo jí poskytnuto patřičné poučení).
20. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé podle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil jak co do požadované jistiny, tak i příslušenství, přičemž vzhledem k obchodnímu vztahu účastnic soud I. stupně správně žalobkyni přiznal i paušální částku 1 200 Kč odpovídající nákladům žalobkyně spojeným s uplatněním pohledávky.
21. Odvolací soud však přistoupil ke změně akcesorického výroku o náhradě nákladů řízení za použití ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř., a to stran žalobkyni přiznané výše nákladů, kdy jakkoliv soud I. stupně vycházel ze správné tarifní hodnoty, správně stanovil sazbu za úkon právní služby a neopomněl ani na režijní náhrady, přičemž připočetl i odpovídající 21% DPH z odměny a náhrad, nesprávně vypočítal účelně vynaložené úkony právní služby advokáta žalobkyně, kdy opomněl na jeho účast při odvolacím jednání konaném dne 19. 12. 2018. Náklady řízení žalobkyně tak oproti soudem I. stupně vypočtené částce jsou vyšší o odměnu advokáta za tento úkon ve výši 2 220 Kč, odpovídající režijní paušál 300 Kč, kdy odměna a náhrada navýšena o 21 % DPH, jejíž je zástupce žalobkyně plátcem. Jinak akcesorický výrok o náhradě nákladů řízení účastnic jako správný podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.

22. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. a ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., dle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.
23. V odvolacím řízení úspěšné žalobkyni přísluší náklady ve výši 3 049,20 Kč, jimž korespondují náklady zastoupení žalobkyně advokátem, kdy tyto se skládají z odměny za právní zastoupení žalobkyně ve výši 2 220 Kč za 1 úkon právní služby dle ust. § 7 bod č. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a ust. § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (účast na jednání odvolacího soudu), jednoho režijního paušálu ve výši 300 Kč dle ust. § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., přičemž částka odměny a náhrady byla navýšena o částku 529,20 Kč odpovídající 21 % DPH, jíž je zástupce žalobkyně plátcem.
24. O lhůtě k plnění ve výroku o nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 211 a ust. § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., když ke stanovení lhůty delší či plnění ve splátkách neshledal odvolací soud důvod. O platebním místě bylo rozhodnuto podle ust. § 211 o. s. ř. a ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.
25. Zamítavý výrok II rozsudku soudu I. stupně nebyl napaden odvoláním a nabyl tak samostatně právní moci (ust. § 206 odst. 2 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné (ust. § 238 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.)

Praha 24. června 2020

JUDr. Ludmila Petráková v. r.
předsedkyně senátu